

Σοφία Δάρτζαλη

το σύν **Ν**αι φο
που κατάπι **Ν**ε
τα **Ν**ΑΙ

εικονογράφηση
Ρένια Μεταλληνού

Σίγουρα σου έχει συμβεί... Να ξυπνάς μια μέρα και να σου φταίνε όλα!
Τα μαλλιά σου να είναι σαν θάμνος.

Το γάλα να μυρίζει γαλατίλα
και τα κορν φλέικς να μην είναι
κρατσανιστά!

Τα παπούτσια ξαφνικά να σε
χτυπάνε στο μεγάλο δάχτυλο.

Η τσάντα του σχολείου να σου
φαίνεται πιο βαριά. Η μπανάνα
του κολατσιού μαύρη και λιωμένη.

Και γενικά να μη θέλεις τίποτα!

Εμένα μου συμβαίνει αρκετά συχνά, αλλά τώρα κατάλαβα το γιατί...

Ήταν εκείνο το Σάββατο – που κανονικά θα έπρεπε να πεταχτώ κεφάλι στις εφτά
το πρωί, να τρυπώσω μαζί με τον Σαρδανάπαλο στο δωμάτιο της μαμάς και του μπαμπά
και να τους τραβάω το πάπλωμα, χοροπηδώντας από χαρά μέχρι να ξυπνήσουν.

Αλλά δεν το έκανα...

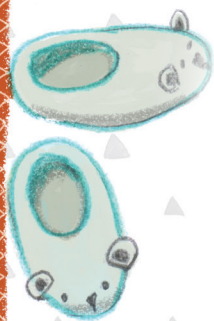

Ήταν μια απαίσιια μέρα, συννεφιασμένη...

...από αυτές που πρέπει να ανάψεις
το φως για να βρεις τη δεξιά σου παντόφλα.
Το μόνο που έβλεπα από το παράθυρό μου
με το αριστερό μάτι –το άλλο το είχα ακόμα κλειστό–
ήταν ένας γκριζος ουρανός με κάτι τεράστιες συννεφάρες!

Ίσως και να έβρεχε, δεν ξέρω...
«Πάει το πάρκο», σκέφτηκα και γύρισα πλευρό.

Ο Σαρδανάπαλος χουρχούριζε με το κεφάλι του πάνω στο πόδι μου. Η καλύτερή του. Όλη μέρα θα είμαστε μαζί στο σπίτι. Μόνο τον εαυτό του σκέφτεται αυτό το γατί. «Χλόη, ξύπνησες; Να φτιάξω πρωινό;» ακούστηκε η μαμά από την κουζίνα. Ξύπνησα; Ούτε ξέρω. Μάλλον όχι, γι' αυτό δεν απαντώ ακόμα.